

Izrael atakuje Organizację Narodów Zjednoczonych

18 października 2024

Wbrew powszechnemu przekonaniu, Zgromadzenie Ogólne ONZ zaakceptowało przystąpienie Izraela jedynie warunkowo (rezolucja 273). Tel Awiw nigdy nie dotrzymał swoich zobowiązań. Odmawia wdrożenia 229 rezolucji Rady Bezpieczeństwa i Zgromadzenia Ogólnego. Właśnie ogłosił agendę ONZ „organizacją terrorystyczną”, wezwał do zrównania z ziemią jej siedziby w Nowym Jorku, mianował sekretarza generalnego António Guterresa persona non grata i właśnie czterokrotnie zaatakował siły ONZ w Libanie (UNIFIL), raniąc dwóch żołnierzy sił pokojowych.

Kiedy 14 maja 1948 r. Brytyjczycy wycofali się z Mandatowej Palestyny (tj. Palestyny przekazanej przez Ligę Narodów pod tymczasową administracją Wielkiej Brytanii), Syjonistyczna Rada Generalna, pochodna Hagany (tj. głównej milicji imigranckiej społeczności żydowskiej), jednostronnie ogłosiła niepodległość państwa Izrael. Zostało to ogłoszone przez przewodniczącego Agencji Żydowskiej (tj. organu wykonawczego Światowej Organizacji Syjonistycznej).

W tym miejscu należy podkreślić, że brytyjscy okupanci wycofali się jedynie z około jednej czwartej Mandatu Palestyny. Oficjalnie opuścili już pozostałe trzy czwarte, tworząc Mandatową Transjordanię, przyszłą Jordanię.

Po kilku dniach rozważań, Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych zdecydowało się uznać nowe państwo, ale nie bez wskazania, że w zasadzie to nie milicja, Hagana, mogła proklamować państwo, nawet jeśli ta proklamacja wypełniła pustkę pozostawioną przez odejście Władz Mandatowych, czyli Brytyjczyków. Zgromadzenie Ogólne zauważyło, że proklamacja niepodległości nie mówiła nic o ustroju tego państwa

(teokracja czy republika) ani o jego granicach. Zamierzało realizować swój plan utworzenia państwa dwunarodowego, zarówno arabskiego, jak i żydowskiego, bez ciągłości terytorialnej między dwoma podmiotami (Jerozolima i Betlejem miały status międzynarodowy). Uspokoiło ją zapewnienie nowego państwa o „pełnej równości praw społecznych i politycznych dla wszystkich obywateli bez względu na wyznanie, rasę i płeć”.

Dzień po uzyskaniu niepodległości Egipt, Irak, Transjordanian, Liban, Syria i Jemen wysłały swoje armie do Palestyny. Oficjalna historia mówi dziś, że te sześć krajów („Arabowie”, rozumiani jako „muzułmanie”) nie zaakceptowało państwa żydowskiego, podczas gdy pięć z nich sprzeciwiło się kolonizacji żydowskiej po kolonizacji brytyjskiej, a szósty poparł Izrael. Religia była kwestią tylko dla Izz al-Din al-Qassam, Bractwa Muzułmańskiego i nazistowskiego muftiego Mohammeda Amina al-Husseiniego. Podobnie propaganda twierdzi, że armie te zostały pokonane przez dzielną armię izraelską, sugerując, że „od pierwszego dnia Żydzi byli moralnie wyżsi od Arabów”. Rzeczywistość była zupełnie inna. Wojna światowa właśnie się zakończyła i żaden z tych krajów, z wyjątkiem Transjordanii, nie posiadał armii godnej tej nazwy. Ich oddziały składały się wyłącznie z ochotników. Co więcej, armia Transjordanii, która zakończyła konflikt, walczyła po stronie Izraela przeciwko innym Arabom. Transjordanian, wciąż pod wpływem brytyjskim, miała nadzieję zapobiec utworzeniu państwa palestyńskiego i zaanektować jego terytorium. Jego armią był nie kto inny jak Brytyjczycy („Legion Arabski”) i pozostawał pod dowództwem generała Johna Bagota Glubba (alias „Glubb Pasha”). To Transjordańczycy (w rzeczywistości Brytyjczycy), a nie Izraelczycy, pokonali inne armie arabskie. Podczas konfliktu, jego władca, król Abdallah I, został ogłoszony „królem Palestyny”.

Podczas tego konfliktu siły izraelskie pozostawiły Brytyjczyków w Transjordanii, aby walczyć z Arabami i zastosowały Plan D (po hebrajsku: Plan „Dalet”). Hagana

zamierzała dzielić jak najmniej terytorium z Transjordanią. Siły izraelskie nielegalnie importowały broń z Czechosłowacji (już rządzonej przez komunistów), prawdopodobnie za zgodą ZSRR, pozornie w celu zwalczania brytyjskiej kolonizacji, ale w rzeczywistości w celu wypędzenia Palestyńczyków. To była Nakba (katastrofa). 750 000 Palestyńczyków (między 50 a 80% populacji) zostało przymusowo wysiedlonych.

W następnym roku Izrael złożył wniosek i uzyskał członkostwo w Organizacji Narodów Zjednoczonych. W tym czasie żaden zdekolonizowany kraj nie był jej członkiem. Większość stanowiły kraje pozostające pod wpływami anglosaskimi. Jednak zaakceptowały one Izrael tylko warunkowo. W rezolucji nr 273 Zgromadzenie Ogólne ONZ odniosło się do pisemnego zobowiązania ministra spraw zagranicznych tymczasowego rządu Izraela, Mosze Szertoka, w którym „akceptuje on bez zastrzeżeń zobowiązania wynikające z Karty Narodów Zjednoczonych i zobowiązuje się do ich przestrzegania od dnia, w którym stanie się członkiem Organizacji Narodów Zjednoczonych” [1].

Do tej pory Izrael nie dotrzymał tego zobowiązania i nie zastosował się do 229 rezolucji Rady Bezpieczeństwa i Zgromadzenia Ogólnego. Jego członkostwo może zatem zostać zawieszona w dowolnym momencie.

W ostatnich miesiącach...

– Izraelski minister spraw zagranicznych Israel Katz powiedział 23 marca, że ONZ stała się „antysemicką, antyizraelską organizacją, która ukrywa i zachęca do terroryzmu”.

– Izrael prowadził kampanię przeciwko agencji ONZ, Agencji Narodów Zjednoczonych ds. Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (UNRWA), oskarżając ją o słuzenie Hamasowi. W lipcu ubiegłego roku Kneset przyjął trzy ustawy: 1) zakazujące UNRWA działalności na terytorium Izraela; 2) pozbawiające jej pracowników immunitetów dyplomatycznych; 3)

uznające ją za organizację terrorystyczną.

- Stały przedstawiciel Izraela przy ONZ, Gilad Erdan, powiedział o siedzibie ONZ w Nowym Jorku pod koniec swojej kadencji w sierpniu ubiegłego roku, że „ten budynek musi zostać zmieciony z powierzchni ziemi”.
- Minister spraw zagranicznych Izraela, Israel Katz, ogłosił Sekretarza Generalnego ONZ António Guterresa persona non grata.
- Izraelskie Siły Obronne (IDF) celowo zaatakowały żołnierzy Tymczasowych Sił Zbrojnych ONZ w Libanie (UNIFIL), raniąc dwóch „błękitnych hełmów” ze Sri Lanki.

O czym należy pamiętać:

- Izrael nie został stworzony przez swoich obywateli, ale przez swoją armię.
- Pierwsza wojna arabsko-izraelska nie została wygrana przez Izraelczyków, ale przez Arabów z Transjordanii pod dowództwem Brytyjczyków.
- Kiedy Izrael przystąpił do ONZ, zobowiązał się do przestrzegania wszystkich jej rezolucji, czego nie zrobił 229 razy.
- Po Palestynie, Libanie, Syrii, Iraku, Jemenie i Iranie, rząd Netanjahu otworzył ósmy front, tym razem przeciwko ONZ.

Autorstwo: Thierry Meyssan

Tłumaczenie: Pecuniaolet

Źródło: Voltairenet.org